

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou, ve věci

žalobce: **P. H.,**
bytem V K., K.,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2017, č. j.
102667/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 102667/2015/KUSK/2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2014, č. j. OD 83339/14 – pau (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 4 písm. b), c) zákona o silničním provozu tím, že dne 4. 1. 2014 v 19:45 hodin

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

v Kolíně, v ulici Benešova, na parkovišti OD Kaufland, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. O., r. z. X, nerespektoval dopravní značení IP 12 (vyhrazené parkoviště se symbolem „5xO1“) a dále pak dne 26. 3. 2014 v 16:15 hodin v Kolíně, v ulici Rubešova, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. O., r. z. X nerespektoval dopravní značení B 28 (zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou E8e Úsek platnosti 2m), za což mu byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu (s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), ve společném řízení uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nejsou naplněny podmínky pro zamítnutí odvolání pro jeho opožděnost. Dle žalobce nelze akceptovat doručení prvostupňového rozhodnutí fikcí dne 6. 10. 2014, poněvadž rozhodnutí bylo doručováno na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce a nikoli na elektronickou adresu, na níž zmocněnec žalobce požadoval doručovat. Tento argument žalobce podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 – 28, ve kterém Nejvyšší správní soud odmítl doručení fikcí v okamžiku, kdy bylo doručováno na adresu trvalého bydliště účastníka řízení, ačkoli účastník řízení disponoval datovou schránkou.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Upozornil na skutečnost, že žalobce uvedl v rámci komunikace se správním orgánem I. stupně kromě e-mailové adresy x zmíněné v podání ze dne 11. 3. 2014 i další e-mailovou adresu x, na kterou mělo být doručováno, a to v podání ze dne 27. 3. 2014. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 8 As 55/2015 – 26, ve kterém Nejvyšší správní soud odmítl připustit, že by byla soudní ochrana poskytována postupu, při kterém účastník řízení záměrně požaduje doručování na mailové adresy s využitím diakritických znamének s předem promyšleným procesním postupem, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku prekluze zániku odpovědnosti za přestupek. Žalovaný je toho názoru, že doručení na adresu bydliště, v případě, že je mu známa překážka doručení na adresu elektronickou, není vadou řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí.
4. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že Městská policie Kolín (dále jen „MP Kolín“) zaslala správnímu orgánu I. stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 6. 1. 2014 č. j. C58/2014, ve kterém je uvedeno, že dne 4. 1. 2014 v 19:45 hodin prováděla hlídka MP Kolín ve složení str. H. M. a str. J. J. kontrolní činnost na parkovišti nákupního střediska Kaufland, v ulici Benešově, kde si všimla vozidla typu O., registrační značky X, které stálo na vyhrazeném parkovišti pro invalidy a nebylo viditelně označeno parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením. Při provádění fotodokumentace se k vozidlu dostavil řidič. Hlídka jej vyzvala k předložení občanského a řidičského průkazu, seznámila ho s podezřením ze spáchání dopravního přestupku a poučila ho o jeho právech. Řidič, dle OP zjištěn jako P. H., r. č. X trv. bytem K., V K. č. p. X, uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a žádá o projednání přestupku ve správním řízení. Na místě bylo sepsáno oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ke kterému se žalobce nevyjádřil a které ani nepodepsal.
5. Správní orgán I. stupně doručil žalobci dne 3. 2. 2014 oznámení o zahájení řízení o přestupku, ve kterém zároveň předvolal žalobce na 27. 3. 2014 k ústnímu jednání o přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

6. Dne 12. 3. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost zmocněnce žalobce o doplnění údajů k zahájenému správnímu řízení, ve kterém zmocněnec žalobce žádal doplnit informaci, zda jsou k ústnímu jednání předvolaní svědci. Součástí žádosti byla i plná moc udělená panu K. S., jež obsahovala i žádost o doručování veškerých písemností na e-mail x.
7. Správní orgán I. stupně sdělil písemností označenou jako „Doplnění informací k zahájenému správnímu řízení“ ze dne 14. 3. 2014 zmocněnci žalobce na adresu jeho bydliště k jeho žádosti ze dne 11. 3. 2014, že ve věci nejsou předvolaní svědci. O zaslání výše uvedené písemnosti do místa bydliště byl zmocněnec žalobce vyrozuměn téhož dne na e-mailovou adresu x. Součástí vyrozumění je i poučení správního orgánu I. stupně, že na uvedenou adresu nemůže doručovat úřední písemnosti, a v případě, že má být využívána elektronická pošta, je nutné si zřídit datovou schránku.
8. V podání ze dne 27. 3. 2014 vytkl zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně, že mu neodpověděl na jeho dotaz ze dne 11. 3. 2014, zda jsou k jednání na 27. 3. 2014 předvolaní svědci (o odpovědi se nemohl dozvědět, protože si písemnost v místě bydliště v úložní době nevyzvedl), a současně požádal správní orgán I. stupně a žalovaného, aby mu doručovali předvolání a veškeré další písemnosti na elektronickou adresu x, tedy na adresu s dlouhou diakritikou, o které bylo všeobecně známo, že se na ni správním orgánům nedařilo v roce 2014 a 2015 doručovat, což aprobovala i judikatura Nejvyššího správního soudu.
9. Dne 22. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, které se pokusil neúspěšně doručit na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce. Zmocněnec žalobce si rozhodnutí nepřevzal, a proto bylo rozhodnutí v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu doručeno fikcí posledním dnem lhůty určené pro vyzvednutí písemnosti.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Je tedy o žalobu projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání.
13. Pověřený pracovník žalovaného při jednání před soudem k bodům [3] a [6] žaloby doplnil, že dne 19. 5. 2014 byla doručována na elektronickou adresu zmocněnce žalobce x informace o zaslání předvolání k ústnímu jednání na 19. 5. 2014 na adresu bydliště zmocněnce žalobce. Doručení této písemnosti však zmocněnec žalobce nepotvrdil (odmítl převzít). V důsledku toho nemuselo být doručováno na výše uvedenou elektronickou adresu.
14. Zástupce žalobce v návaznosti na přednes pověřeného pracovníka žalovaného poukázal na to, že e-maily určené zmocněnci žalobce byly odesílány z adresy M. H.. Žalobci není známo, zda jde o pracovníci správního orgánu I. stupně, ani zda jde o pracovní e-mailovou adresu zřízenou zaměstnavatelem (měla by ale sloužit jen k internímu informování zaměstnanců). Jde tak spíše o soukromou adresu. I kdyby snad přeci šlo o pracovní adresu,

nemohlo z ní být doručováno. Písemnosti správního orgánu určené účastníku mají totiž být doručovány z jednoho místa, a to z oficiální (úřední) e-mailové adresy (výpravny). Zástupce žalobce dále namítl (avšak jak výslovně uvedl nikoli jako samostatný žalobní bod, ale pouze pro dokreslení žalobní námítky poukazující na vady při doručování) pochybení v uvedené písemnosti, neboť správní orgán neodůvodnil, proč nemohl doručovat na elektronickou adresu zmocněnce žalobce. Pokud nedošlo k potvrzení doručení, nemá správní orgán doloženo, že se písemnost dostala zmocněnci žalobce do dispozice. Správní orgán tak měl postupovat podle § 19 odst. 3 správního řádu. Za období 2014 až 2016 není zadokumentováno, že zmocněnci žalobce nebylo možné doručovat na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou. Ze strany zmocněnce žalobce nešlo o obstrukci, zmocněnec žalobce nebyl úředníkem, nevěděl, jak lze doručovat, není ani možné prokázat, že věděl, že nelze doručovat na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou. Správní orgány měly učinit opatření, aby výpravny fungovaly, jak měly.

15. Dle § 19 odst. 3 správního řádu účinného v době rozhodování správních orgánů, tj. ve znění do 30. 6. 2017 *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
16. Dle § 19 odst. 8 správního řádu *písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*
17. Žalobce v první řadě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterým bylo jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť nebyly naplněny podmínky pro zamítnutí odvolání, když správní orgán I. stupně nedoručil zmocněnci žalobce na základě jeho žádosti prvostupňové rozhodnutí na požadovanou e-mailovou adresu, ale doručil ji prostřednictvím České pošty s. p. na adresu jeho trvalého bydliště, na které si ji ale zmocněnec žalobce nevyzvedl. Tato námítka není důvodná. Správní orgán I. stupně sdělil zmocněnci žalobce dne 14. 3. 2014, že doručování písemností na uvedenou elektronickou adresu není možné, a chce-li využívat elektronickou poštu, musí si zřídit datovou schránku. Zástupce žalobce na sdělení nijak nereagoval a nijak nereagoval ani na to, že byl prostřednictvím e-mailu informován o zaslání konkrétní písemnosti na adresu bydliště. Písemnost si prokazatelně nevyzvedl. Toto ostatně potvrdil i přípisem ze dne 25. 3. 2014, ve kterém namítal, že mu správní orgán I. stupně neodpověděl na dotaz z 11. 3. 2014, i přesto že se ho správní orgán I. stupně pokusil vyrozumět prostřednictvím kontaktního e-mailu x, o tom, že mu z důvodu nemožnosti doručovat písemnosti na tuto e-mailovou adresu, je doručováno na adresu trvalého bydliště. Místo poskytování součinnosti při doručování písemností zmocněnec žalobce naopak do přípisu ze dne 25. 3. 2014 začlenil do odstavce, ve kterém požadoval, aby byl přítomen výslechu policistů, i žádost o doručování na jinou elektronickou adresu, tentokrát s dlouhou diakritikou x, na kterou mu měl doručovat nejen správní orgán I. stupně ale i žalovaný.

Tím, jakou formu zmocněnec žalobce pro žádost o doručování na jinou mailovou adresu zvolil, tedy že ji zcela nelogicky začlenil do textu vyjádření a nikde jinde ji v přípisu (například v kontaktních údajích) už neuvedl, lze mít i s ohledem na opakující se praxi zmocněnce žalobce za to, že požadavkem doručovat na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou nesledoval urychlení řízení, ale snažil se vnést do řízení chaos, resp. způsobit chybu při doručování správním orgánem I. stupně, které by se následně ve svůj prospěch dovolával. Zmocněnec žalobce zvolil procesní taktiku, již nemůže být poskytnuta soudní ochrana, jak ostatně už také konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26.

18. Správní orgán I. stupně se pokoušel ještě jednou se zmocněncem žalobce komunikovat prostřednictvím e-mailové adresy x (nikoli tedy mailové adresy s dlouhou diakritikou, o které je všeobecně známo, že na ni správním orgánům činilo v letech 2014 a 2015 problém doručovat), když mu prostřednictvím zprávy ze dne 19. 5. 2014 sdělil, že mu je na adresu bydliště (U S. X, Š.) zasílána písemnost č. j. OD 42048/14-pau. Ani na tento mail (ze kterého jinak zmocněnec žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dva přípisy, dne 11. 3. 2014 a dne 25. 3. 2014) zmocněnec žalobce nereagoval; na e-mail neodpověděl, přijetí zprávy nepotvrdil, ale ani si nepřevzal písemnost, o jejímž doručování byl informován. Těžko tak mohl správní orgán I. stupně považovat sdělenou e-mailovou adresu za efektivní nástroj komunikace, kterým má dojít k urychlení řízení v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu. Je tak logickým vyústěním, že analogicky aplikoval § 19 odst. 8 správního řádu, a rozhodl se doručovat výhradně na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce, aniž by o dalších pokusech o doručování podával zmocněnci žalobce předem informaci prostřednictvím sdělené e-mailové adresy, neboť tyto informace zasílané na e-mail zmocněnce žalobce zůstávaly zcela bez reakce (ať už formální v podobě potvrzení doručení e-mailu, či materiální v podobě převzetí písemnosti).
19. Nedůvodný je i argument žalobce, dle kterého je možné aplikovat pravidlo dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu toliko na písemnosti doručované dle § 19 odst. 4 správního řádu a nikoli i na písemnosti doručované dle § 19 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud potvrdil možnost aplikovat analogicky § 19 odst. 8 a 9 správního řádu právě i na dokumenty doručované dle § 19 odst. 3 správního řádu v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, publ. pod č. 3284/2015 Sb. NSS. Povinnost doručovat na zmocněncem žalobce uvedenou e-mailovou adresu není absolutní. Navíc s přihlédnutím k tomu, že na základě žádosti ze dne 27. 3. 2014 mělo být zmocněnci žalobce doručováno na elektronickou adresu s dlouhou diakritikou, o které bylo již výše konstatováno, že se na ni nedařilo správním orgánům v roce 2014 a 2015 doručovat, lze mít důvodně za to, že existovala na straně správního orgánu I. stupně taková objektivní překážka pro doručování, která nebyla ani dočasného ani nahodilého charakteru, a na jejímž základě byl správní orgán I. stupně oprávněn analogicky využít ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu a doručovat zmocněnci žalobce nikoli na požadovanou e-mailovou adresu, ale na adresu trvalého bydliště.
20. Správnímu orgánu I. stupně, žalovanému i zdejšímu soudu a ostatně i Nejvyššímu správnímu soudu je známa praxe zmocněnce žalobce, který opakovaně žádá o zasílání písemností na sdělené e-mailové adresy, z nichž jedna obsahuje i znaky s dlouhou diakritikou, a opakovaně tak činila obtíže v rámci doručování ve správních řízeních. To je ostatně známo i zmocněnci žalobce, když se těchto obtíží snažil opakovaně využít ve prospěch zmocnitelů, aby docílil nemožnosti projednat spáchaný přestupek v důsledku

uplynutí prekluzivní lhůty odpovědnosti za přestupek. V takovém případě nelze dovozovat žalobcovu dobrou víru ohledně snahy o urychlení řízení. Jednání zmocněnce žalobce je v rozporu s účelem ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, kterým je zejména urychlení řízení.

21. Lze akceptovat situaci, kdy bude účastník řízení požadovat doručování písemností na jím sdělenou adresu dle § 19 odst. 3 správního řádu, a správní orgány toto budou akceptovat, aniž by prokazatelně došlo k urychlení řízení, nicméně se bude jednat například o situaci účastníkovu dlouhodobého pobytu v zahraničí. Avšak nelze připustit, aby byla prostřednictvím § 19 odst. 3 správního řádu dána účastníkům řízení možnost obstruovat řízení, a aby byl vytvořen prostor pro prodlužování řízení, čímž by dosáhli zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek, jak se o to opakovaně zmocněnec žalobce snaží. Jak obdobně uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 – 45, „[p]ři posuzování doručování ve správním řízení je tedy třeba na základě konkrétních skutečností vážit jednak to, že správní orgány mají povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, na niž nemohou libovolně rezignovat, na druhou stranu však nezapomínat, že § 19 odst. 3 správního řádu má sloužit primárně k urychlení řízení a nikoli jako obstrukční prostředek k jeho úmyslnému prodlužování.“ Ostatně takovému jednání nebyla soudní ochrana přiznána opakovaně a není důvod, aby se soud od této praxe odchyloval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36, ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27 nebo ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26).
22. Na základě výše uvedeného platí, že prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno fikcí v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu dne 6. 10. 2014 a odvolání doručené správnímu orgánu I. stupně dne 8. 7. 2015 bylo opožděné, neboť bylo podáno po uplynutí patnácti denní lhůty pro podání odvolání.
23. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když odvolání zmocněnce žalobce v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.
24. Pro úplnost soud k tvrzením ohledně vad sdělení ze dne 19. 5. 2014 a odesílání e-mailů z adresy M. H., která nad rámec žalobních bodů zazněla až při jednání, odkazuje žalobce např. na rozsudek ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 92/2015 – 28, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil k obdobným výhradám a v němž mimo jiné konstatoval, že účastník řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě a je pouze na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka na doručování na elektronickou adresu vyhoví. A dále se odkázal na svůj již dříve vydaný rozsudek ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34, v němž uvedl, že „§ 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírající se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, stanovení povinnosti vybavit výpravnu zařízením pro odesílání zpráv z elektronických adres podatelny, nezakládá však povinnost používat v rámci výpravny vždy jen adresu elektronické podatelny pro odesílání zpráv, resp. – a to je podstatné – nespojuje s použitím jiné odesílací elektronické adresy důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy.“
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300

Kč za jeden právní úkon služby (vyhláška č. 254/2015 Sb.). Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod. č. 3228/2015 Sb. NSS). Písemné úkony, jimiž žalovaný reagoval na jednání žalobce, však rámec běžné úřední činnosti žalovaného nepřesahují. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích)

Praha 17. května 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně